
Zemřel prof. MUDr. Václav Tošovský, DrSc.

Zemřel prof. MUDr. Václav Tošovský, DrSc.

(1. 7. 1912 - 26. 11. 2007)

lékař, emeritní profesor 2. lékařské fakulty UK, přední český pediatrický ortoped a chirurg, nositel titulu „Rytíř lékařského stavu“, blízký spolupracovník 1. lékařské fakulty UK a člen řady vědeckých asociací

Profesor Václav Tošovský byl význačná osobnost české medicíny, české chirurgie, Univerzity Karlovy, 2. lékařské fakulty UK a Fakultní nemocnice v Motole. Narodil se 1. července roku 1912 v malém městečku na severním úbočí Českomoravské vysočiny - v Proseči u Skutče, v chrudimském okresu. Po maturitě (1931) začal studovat na lékařské fakultě Karlovy univerzity. Po promoci 2. ledna 1937 nastoupil dr. Tošovský jako externista na interní oddělení primáře Jindřicha Wagnera ve Vinohradské nemocnici.

Dne 1. dubna 1939 nastoupil na oddělení dětské chirurgie a ortopedie do České dětské nemocnice. Za války ji Němci zabrali, česká oddělení fungovala v Nalezinci (od roku 1943) a dr. Tošovského přeložili na dětské a pak i infekční oddělení, nicméně po čase se vrátil na dětskou chirurgii. Dne 1. července, tehdy roku 1945, v den svých třiatřicátých narozenin, nastoupil dr. Tošovský na Kliniku ortopedie a dětské chirurgie profesora Zahradníčka, umístěnou hned vedle Nalezince ve starém Kupeckém domě, známém později jako Ústav klinické fyziologie. Z asistenta Tošovského se stával ortoped - nepochybně vlivem profesora Zahradníčka, odborně i lidsky nebývalé osobnosti. Tu orientaci podpořila pak v té době neobvyklá okolnost - studijní cesta do Spojených států od 8. října 1947 do 15. března 1948. Dr. Tošovský v nich prošel řadou vynikajících ortopedických pracovišť a mnohému z ortopedie se přiučil. Navštívil však v konci ortopedického turné také oddělení dětské chirurgie Williama Ladda v Bostonu, tehdy asi největšího dětského chirurga ve Spojených Státech. Tam se mu otevřel zcela nový svět vrozených vad gastrointestinálního ústrojí a často na jejich podkladu vznikajících náhlých příhod.

Po návratu domů se, podstatně zkušenější, sice začlenil do práce ortopedické kliniky.

V prosinci téhož roku mu profesor Zahradníček oznámil, že od začátku roku 1950 bude zastupujícím přednostou oddělení dětské a ortopedické chirurgie za penzionovaného profesora Mikulu. Na tři, čtyři týdny. Zůstal v Nalezinci do pátku 13. července 1978, kdy se klinika přestěhovala do Motola. Nejprve jako primář, po vzniku Fakulty dětského lékařství a spolu s ní Kliniky dětské chirurgie jako přednosta jejího traumatologického oddělení a posléze, od roku 1970 jako její přednosta. Přednostou kliniky přestěhované do Motola byl profesor Tošovský do 1. března 1979 a od 5. března nastoupil na chirurgické oddělení dětské polikliniky.

Roku 1954 byl ustanoven dr. Tošovský docentem (tématem habilitační práce byly malrotace střevní), 1962 se stal přímo (bez kandidatury) doktorem lékařských věd (tématem práce byly náhlé příhody břišní na vrozeném podkladě) a 1968 byl jmenován profesorem. Hlavními oblastmi celoživotního zájmu profesora Tošovského byly náhlé příhody břišní u dětí, a to jak získané, tak na vrozeném podkladě, neonatální chirurgie a traumatologie, zejména problematika léčby zlomenin. Také osteomyelitis a některá chirurgicky řešitelná onemocnění lebky a mozku. Velké množství publikací rozšířilo i několik monografií, některé zásadního významu, přeložených a publikovaných v zahraničí.

Život pana profesora probíhal půl století v politicky neutěšené době. Je obdivuhodné, jak se mu dařilo, přes veškerou izolaci, navazovat spolupráci se zahraničními odborníky. Vznikla mnohá doživotní přátelství. Od prvního velkého s profesorem Jamesem Thompsonem z Lincolnu v Nebrasce, který aranžoval jeho cestu po Spojených státech, přes nám dobře známého profesora Roberta Zacharyho z Sheffieldu, až po desítky dětských chirurgů z téměř všech evropských států. Největší slabost měl pro přátele z Polska.

Titul emeritního profesora 2. lékařské fakulty UK a titul Rytíře lékařského stavu udělený Českou lékařskou komorou a mnohá další ocenění, ale svědčí o tom především on sám. Jeho osobnost utvářejí vzdělanost a moudrost, laskavost a ochota, věrná přátelství a příkladné vztahy rodinné, pracovitost a píle, úcta k tradicím a osobnostem, které ji vytvářely. Převzato z laudatia prof. MUDr. Josefa Kouteckého, DrSc.

Emeritního děkana 2. LF UK